

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

16. Quibus modis possit sibi, qui in aliqua re superior est, inferiorem pro superiore habere?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

animaduertit: *Unusquisq; dum tactu veri luminis illustratur, sibi ipsi ostenditur, ut unde cognoscit, quid est iustitia, inde erudiat; quid est culpa, qua excacatur. Vnde Sancti viri quò altiùs apud Deum virtutum dignitate proficiunt, eò subtiliùs indignos se esse deprehendunt: quia dum proximi luci fiunt, quidquid eis in se ipsis latebat, inueniunt.*

At S. Paulus pugnancia videtur imponere nobis, dum ait: *Nihil per contentionem, neque per inanem gloriam, sed in humilitate superiores sibi inuicem arbitrantes? Potèstne sine mendacio, vel certè sine falsitate fieri, ut duo in quacumque humilitate se se ipsos mutuo superiores sibi inuicem arbitrentur? Si è duobus vnus est superior, ergo alter erit inferior. Si inferior, ergo non superior. An non clarè magister videt, discipulum in doctrina esse inferiorem? Videt sanè, & euidenter quidem. Interim constanter monet Humilitas, ut nulli te præponas, sed omnibus potiùs postponas. Quo pacto hoc fieri potest, salua veritate? Tres sunt modi. 1. S. Thomas ait, humilem nec debere, nec posse iudicare, suam virtutem aut donum, quod reuera maius à Deo accipit (v. g. apostolorum) esse minus eo, quod reuera minus alter accepit (v. g. dono linguarum) neque verò debere se in eo æstimare altero esse inferiorem: sed in eo, quòd considerans ea, quæ habet à seipso; in proximo autem illa quæ habet à Deo. Hac enim ratione meritò ac verè illum sibi præfert. Siquidem dona, quæ alter à Deo habet, maiora sunt ijs, quæ quisque à seipso habet. Hæc est enim genuina indoles humilitatis; Nolle se ipsam, Intueri se ipsum, atque ea quæ quisque à seipso habet, suos nimirum errores, sua vitia & peccata: in alijs autem spectare eorum bona & dona, quæ à Deo proficiuntur. Quemadmodum & superbiæ ingenium est sua bona spectare, iactare, admirari; aliorum autè mala indagare, rimari, detestari. 2. Certum est, Mundi Governatorem, ita sua dona distribuere, ut nullum prætereat, sed cuique etiam vilissimo homuncioni dotem aliquam conferat, in qua alios præcellat. Quod, ut in rebus naturalibus, ita etiam supernaturalibus contingit. In naturalibus enim alius visu, auditu alius; vnus ingenio, alter iudicio; hic eloquentia, ille sapientia & Philosophia; iterumq; quidam in medicinam, quidam in iurisprudencia excellunt: itemq; hic calamo, ille penicillo, alius*

S. Bonavent.
c. 1. folio-
quij.

XV.
Phil. 2. 3.

S. Thom. 2. 2.
q. 161. a. 3.

S. Gregor.
hom. 10. in
Ezech.

lo, alius scalpro valet &c: Pari modo alij Sancti charitate, alij humanitate; mansuetudine ac patientia alij, alij alia virtute eminent, suntq; alijs superiores. *Miratur Paulus, inquit D. Gregorius, in Petro & Apostolis innocentiam cum ait: Ego enim sum minimus Apostolorum, qui non sum dignus vocari Apostolus, quia persecutus sum Ecclesiam Dei: vicissim Petrus miratur in Paulo sapientiam, cum ait: Sicut & charissimus frater noster Paulus secundam datam sibi sapientiam scripsit vobis. Ad eundem modum, S. Athanasius scribit, S. Antonium, in vnoquoque fratrum ac sociorum illam, qua fulgebat, virtutem contemplatum, & in ea superari se videntem alteri tamquam superiori postposuisse, 3. Ait supra citatus D. Thomas: Verè indicamus, & estimamus, posse esse aliquid occultum in alio, quo nobis superior sit, etiamsi bonum nostrum, quo illo videmur superiores, non sit occultum. Allonat S. Augustinus: Virgo ne se coniugata praeferat, cogitet occulta dona Dei, qua non nisi interrogatione tentationis etiam semetipsum cuiq; declarant. Vnde enim prater alia scit Virgo, ne fortè ob mentis infirmitatē nondum sit matura martyrio, coniugata verò sit? Vnde, inquam scit, ne fortè ipsa nondum sit Thecliam sit illa Crispina. Et copiosius infra. Aliud est enim pro veritate ac proposito sancto non consentire suadenti atque blandienti, aliud non cedere etiam torquenti, & ferienti. Latent ista in facultatibus, & viribus animorum, tentatione panduntur, experientia propalantur. Vi ergo quisque non insetur ex eo, quod videt se posse, cogitet, fortè alios posse aliquid, quod ipse non potest: ita seruetur non fallaci, sed veraci humilitate: honore mutuo praeuenientes, & alterutrum existimantes superiores sibi.*

S. Augustini
de sancta vir-
gine. cap. 43.

Il. lib. cap. 47.

XVI.

Nulli nos praeferemus, si de nobis ipsis, quod reuera sumus, sentiamus: utque ita nos ipsos noscentes sentiamus, Deus non solum voluit nos nobis de peccatis nostris (quibus scatemus, & maxime miser sumus) notos esse, sed etiam in corpore naturam nobis fragilem dedit, quam vel ipsi Ethnici hominibus proposuerunt considerandam. Senecam audiamus: *Hoc in hoc illa Pythia oraculis ascripta vox: NOSCE TE. Quid est homo? quodlibet quassum & quodlibet fragile: iactatu, non tempestate magna, ut dissiparis, est opus. Ubicumque arietaueris, soluëris. Quid est homo? imbecillum corpus, & fragile, nudum, suapte natura inorme, aliena opis indigens, ad omnem fortuna*

Senec. con-
solat. ad
Marc. c. 11.